

"Laki vallitsee ihmistä, niin kauan kuin hän elää" - aloittaa Paavali roomalaiskirjeen seitsemättä lukua. Hän opetti Roomassa asuvia kristittyjä seikkaperäisesti tuntemaan lain ja synnin suhdetta. Lisäksi hän kertoo, miten synti liittyy ihmisyyteen ja jopa häneen itseensäkin. Laki sitoo ihmisen tämän maailman alaisuuteen ja Paavali ottaakin esimerkiksi aviorikoksen, jossa rikkonut saa aviorikkojan nimen ansaitusti. Vasta puolison kuoltua hän on vapaa tästä avioliittolaista.

Sitten Paavali muistuttaa, että samoin meidätkin on kuolettu laista Kristuksen ruumiin kautta. Olimme lain kautta synnin vankeja, mutta Kristuksen kuolema - meidän syntiemme tähden - vapauttaa meidät synnin hallintavallasta, jolloin saamme olla vapaita kuluen Jumalalle.

"Sillä kun olimme lihan vallassa, niin synnin himot, jotka laki herättää, vaikuttivat meidän jäsenissämme, niin että me kannoimme hedelmää kuolemalle, mutta nyt me olemme irti laista ja kuolleet pois siitä, mikä meidän piti vankeina, niin että me palvelemme Jumalaa Hengen uudessa tilassa emmekä kirjaimen vanhassa." Room.7:5-6

Sitten Paavali vakuuttaa, että laki on hyvä. Lain kautta tulimme kyllä tuntemaan synnin, joka herättää kaikenlaisia himoja, mutta ilman lakia synti olisi kuollut. Paavali kertoo synnin vaikutuksesta, kuinka "synti virkosi, ja minä kuolin. Niin kävi ilmi, että käskysana, joka oli oleva minulle elämäksi, oli minulle kuolemaksi." - Synti siis pettää ihmisen käskysanan kautta, tuoden ihmiselle kuoleman. Siitä huolimatta Paavali vakuuttaa lain olevan hyvä, joka ylen määrin näyttää synnin synnilliseksi lain kautta. - olemmehan myydyt synnin alaisuuteen jo ensimmäisen lankeemuksen kautta.

Sitten Paavali sukeltaa sisälle yhteen uskovien kiperimmistä aiheista, jonka todellisuutta monetkaan eivät

kykene hyväksymään tai tunnustamaan. Hän puhuu **meissä olevasta vanhasta luonnosta, taipumuksestamme pahuuteen, olimmepa kuinka pyhiä ja hurskastelevia uskovia tahansa.** Hän sanoi tekevnsä sitä, mitä vihaa itsessään ja myöntää juuri sillä, että laki on hyvä.

"Mutta jos minä teen sitä, mitä en tahdo, niin minä myönnän, että laki on hyvä. Niin en nyt enää tee sitä minä, vaan synti, joka minussa asuu." Room.7:16-17

On mielenkiintoinen oivallus, miten **Paavali osasi erottaa vaikuttimet, kohteet ja tekijät.** Useinhan tällainen analysointi tuottaa järkevän ja ymmärrettävän, ja jopa helpommin eletävän asenteen tai ajatusmallin. Tuntiessamme, ettei *lihassamme asu mitään hyvää* - eikä siinä ole edes voimaa haluamamme hyvän toteuttamiseen - on ymmärrettävä, että sen **teon tekee meissä asuva synti.** Tästä olemuksesta Paavali sanoutuu ikään kuin irti eikä hyväksy synnin valtaa elämänsä ideologiaksi tai elämäänsä määritteleväksi tekijäksi.

"Niin huomaan siis itsessäni, minä, joka tahdon hyvää tehdä, sen lain, että paha riippuu minussa kiinni; sillä sisällisen ihmiseni puolesta minä ilolla yhdyn Jumalan lakiin, mutta jäsenissäni minä näen toisen lain, joka sotii minun mieleni lakia vastaan ja pitää minut vangittuna synnin laissa, joka minun jäsenissäni on." Room.7:21-23

Paavali siis kykeni tunnustamaan, että paha riippuu hänessä kiinni. *Tuo hurskas, pyhä ja mahtava Jumalan kutsuma mies puhuu tällaista!* Eikö olekin miltei tavatonta, että opettaja ei hurskastelekaan vain valtavilla saavutuksillaan ja omalla hyvydellään! **Paavali kykeni pureutumaan ihmisyyden syvimpiin kipupisteisiin,** antaen viitteitä myös meille, miten meidän tulisi suhtautua syntiin, lakiin ja niistä vapauttaviin tekijöihin.

Lopulta tämä pohdiskelu ajaa Paavalin juuri sinne, mikä tulisi olla meidänkin päämäärämme jokaisen päivänä. Hän tuli mahdottomuuden eteen, täyteen tietoisuuteen, ettei hän kykenisi milloinkaan selviytymään hurskaista vaatimuksista, ei edes yhtenä elämänsä päivänä. Kun meitä masentaa juuri tällainen olo-

tila ja tunto, saamme parahtaa tukaisena Paavalin tavoin;

"Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista? Kiitos Jumalalle Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta! Niin minä siis tämmöisenäni palvelen mielellä Jumalan lakia, mutta lihalla synnin lakia." Room.7:24-25

Mitä tämä siis tarkoittaa? - Tiedämme, ettei Paavali antanut suostumusta synnintekoon, mutta mitä hän tarkoitti synnin lailla? **Hän oli oivaltanut nämä kaksi eri ulottuvuutta,** joista toinen käsittelee tätä aikaa ja todellisuutta näkyväisessä maailmassa ja toinen taas uudestisyntyneen hengen elämää kaiken yläpuolella. Meitä siis koskettaa maallinen laki ajassa, mutta sen lisäksi myös hengenlaki, joka ulottaa vaikuttimensa myös ajalliseen, sen tuoman armon kautta. Kärsimme kyllä lihassa rangais- tukset maallisen lain rikkomisesta - sen langettamin tuomioin, mutta **hengessä olemme vapautetut tekemään parannusta,** yrittämään uudelleen ja tarttumaan haasteisiin, joihin ilman armoa emme ylettäisi.

Synnin läsnäolo elämässämme **tekeekin meistä täysin riippuvaisia Jumalan armosta** - aivan, kuten vastasyntynyt on riippuvainen äitinsä maidosta. **Jumala on sulkenut meidät tottelemattomuuteen, antaakseen ja osoittaakseen meille suurta armoaan.** (Room.3:9,19,23 11:32 Gal.3:22 1.Tim.2:4) Ylpeälle ihmismielelle tämä ei sovi, vaan hän etsii keinoa ja tapaa, jolla voisi itse ansaita asemansa ja pelastuksensa. On kuitenkin hienoa, että Jumala asetti kaikki ihmiset **samanarvoisiksi** eteensä. Jo ensimmäiset ihmiset lankeivat houkutukseen, ja niin on käynyt kaikille sen jälkeen. Jospa ymmärtäisimme ja näkisimme todellista pahuuttamme, ylpeyttämme ja sisimpämme syviä taipumuk- siamme syntisyyteen, **olisimme hieman nöyrempiä** ja armoa tarvitsevimpiä, jolloin oppisimme **kohtelemaan** myös toinen **toisiamme armon, laupeuden ja lempeyden kautta.** - Sanothan kanssani: *"Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista? Kiitos Jumalalle Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta!"*

